

Till mina vänner i SPF

Nej, det är ingen rolig tid vi lever i just nu! Men vad ska vi göra? Det är som det är.

Vi får hjälpas åt med det vi kan. Höra av oss till varann, ta en promenad tillsammans,

skriva det där brevet som skulle kunna glädja någon. Ett brev kan man hålla i sin hand

och läsa många gånger. Kanske köpa oss en liten blomma.

Hösten är en mörk tid för många men vi måste tro på en förändring, vi kan tända våra ljus

och tänka på att så småningom kommer våren igen. Det har den alltid gjort. Så tänker jag

i min dikt Höstvandring som jag skriver in här.

Fåglarna kvittrar så, och då får vi lita på det.

Hälsningar Iréne Skoog

HÖSTVANDRING

Nu tränger höstens vemod in uti mitt sinne

och färgar all min längtan röd!

Min blomsteräng är nu ett dyrbart sommarminne

att hålla kvar i frostig höstdagsglöd.

Så går jag sörjande bland alla fallna blad

inunder träd som rörs av snåla vinden.

Det blåser till, så stänges sommargrinden!

Hör fågelsträckets avskedsserenad!

Jag anar redan vintern genom kala grenar

och skymtar molnen mellan dem.

Så fuktiga och kalla är nu markens stenar,

jag huttrar till och vänder stegen hem

och går så dröjande, en ensam promenad.

Allt är så övergivet, tyst och fruset.

Vart tog det vägen allt det varma ljuset?

”Det kommer åter”, hör jag genom vingebruset

i fågelsträckets avskedsserenad!

Så flyg ni fåglar bort med höstens täta skyar,

er längtan kanske är som min!

Flyg över vida slätter, skogar, tysta byar,

dit bort där sommarsolen lyser in!
Jag ser ett skälvande och ensamt litet blad
emellan små, små knopparna som glittrar.
"Ha lite tålamod nån gång", hör jag det kvittrar
I fågelsträckets avskedsserenad!

Iréne Skoog